

Formanden: Dette Spørgsmaal ligger dog noget langt borte fra det foreliggende Ændringsforslag.

Godskesen: Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds kom ret udførligt ind paa Forholdet mellem København og Frederiksberg vedrørende Erhvervsskatten. Jeg mener, at dette Spørgsmaal ligger temmelig langt borte fra det, vi her drøfter, og jeg skal derfor ikke følge det ærede Medlem ind paa en nøjere Prøvelse af det. Blot vil jeg sige, at naar det ærede Medlem udtaler, at Københavns Krav overfor Frederiksberg er aabenlyst retfærdige, og det maa alle være enige om, saa deles denne Opfattelse ingenlunde paa Frederiksberg; vi mener, at allerede den gældende Ordning er uretfærdig haard overfor Frederiksberg, og vi mener, at Uretfærdigheden vil betydelig forøges, dersom man bøjer sig for de Krav, som København nu stiller. Jeg skal altsaa ikke komme nærmere ind paa Spørgsmaalet; jeg skal blot sige, at jeg tror ikke, det ærede Medlem har det rette Blik for, at det ikke er Erhvervs-kommunen, men Opholdskommunen, der skal skaffe Forsørgelse, Skoleundervisning og Hospitalsplads for de paagældende Familier.

I øvrigt kunde man, naar man hørte det ærede Medlem, tro, at det var hans Mening at afskrække frederiksbergske Repræsentanter fra at holde paa det 500 Kr.'s Børnefradrag og drive dem til at stemme for Ændringsforslaget om de 400 Kr. Jeg vil for mit Vedkommende dog sige, at jeg hverken vil lade mig afskrække eller drive, jeg vil stemme imod Ændringsforslaget og altsaa for de 500 Kr.

Brandes: Den højtærede Indenrigsminister brugte i sit sidste Foredrag den Vending, at man fra Rigsdagens Side søgte at „gennemtvinge“ en Ordning, og hvis jeg ikke tager fejl, brugte han i et af sine andre Foredrag endda Udtrykket „gennemtrumfe“ en Ordning. Hvad i al Verden mener den højtærede Indenrigsminister med det? Hvis et Flertal i dette høje Ting eller i det andet høje Ting sætter en Bestemmelse igennem, benytter man den Magt, som nu en Gang ligger i Flertallet, en Magt, som den højtærede Indenrigsminister ikke kan være ganske fremmed for eller i og for sig have noget imod i Øjeblikket; men naturligvis, hvis Flertallet gaar ham imod, er det ikke saa behageligt, og saa kommer han, selvfølgelig mod sin Villie, til at bruge Udtryk, der ikke svarer

til Sagen, som „gennemtvinge“ og „gennemtrumfe“, naar det blot drejer sig om en ganske almindelig Afstemning her i Salen.

Den højtærede Indenrigsminister spurgte, om jeg vilde fralægge mig mit Ansvar i denne Sag og kaste alt Ansvar paa ham. Nej, naturligvis ikke. Ethvert Medlem af Rigsdagen, som stemmer, har jo sit Ansvar ved Afstemningen, men det er et andet Ansvar end det, som Ministeren har. Ministeren har i Virkeligheden Ansvaret for Lovens Fuldbyrdelse, og det er et andet Ansvar end det, som den har, der stemmer for Lovforslaget. Det ved den højtærede Indenrigsminister lige saa godt som jeg. Derfor faar Ministeren et særligt ministerielt Ansvar. Hvis dette Lovforslag bliver ophøjet til Lov, og han sætter sit Navn under, faar han det særlige ministerielle Ansvar, som findes ifølge vor Grundlov. Han tager Ansvaret for Lovens Gennemførelse og Fuldbyrdelse her i Landet; det kan han jo ikke komme fra, og det vil han heller ikke.

Det glæder mig nu at høre, at Ministeren paa ingen Maade tager Sagen saa alvorligt at han skulde ville sætte sit ministerielle Embede ind derpaa, hvad jeg i høj Grad vilde beklage. Men saa er det maaske ogsaa saaledes, at man med større Ro kan stemme imod Ændringsforslaget. Der vil da ikke ske noget; der vil kun ske det, at København og Frederiksberg faar deres Ønske opfyldt. Ministeren vil finde sig deri, fra alle Partier indenfor de to Kommunalbestyrelser har Ønsket været rettet til Ministeren, og man kommer altsaa i den skønneste Overensstemmelse med Befolkningen — ikke med det enkelte Parti her i Tinget, der synes at ville stemme for dette Ændringsforslag — og til Slut ogsaa med den højtærede Minister, der bliver Flertallets Villies Fuldbyrder — det er netop det, en Minister skal være.

Peder Hedebo: Til det ærede 15de tingvalgte Medlem (Godskesen), som kalder mig frem, skal jeg sige, at naar han mener, at dette Spørgsmaal om Erhvervsbeskatningen ligger langt fra denne Sag, saa er det kun for saa vidt rigtigt, som man kan sige, den ligger langt fra denne Sags anden Behandling, men vi har jo takket være Formandens Liberalitet haft Lov til at tale lidt mere frit end ellers ved en Sags anden Behandling. Jeg skal ikke komme dybere ind paa Spørgsmaalet, thi det vilde sikkert være at drage for store Veksler paa den højtærede Formands Taalmodighed, men kun udtale min Forundring over, at det ærede 15de tingvalgte Medlem ikke kom frem med sine Be-